

N:o 29.

Ank. till Riksd. kansli den 13 mars 1902, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse af vissa paragrafer i förordningen angående patent den 16 maj 1884.

Genom proposition n:o 39 af den 21 nästlidne februari, hvilken af båda kamrarna blifvit till lagutskottet hänvisad, har Kongl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagda, i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll, föreslagit Riksdagen att antaga följande förslag till

Lag **om ändrad lydelse af vissa paragrafer i förordningen angående patent** **den 16 maj 1884.**

Häriigenom förordnas, att nedannämnda paragrafer i förordningen angående patent den 16 maj 1884 skola erhålla följande ändrade lydelse:

5 §.

Finner patentmyndigheten, att sökanden ej fullgjort hvad enligt 4 § 1 mom. honom ålegat, skall skriftlig underrättelse härom hållas sökanden till handa eller, om fullständig adress uppgifvits, med posten till honom öfversändas. Fullgör ej sökanden inom viss af patentmyndigheten bestämd tid hvad som brister, ege patentmyndigheten förklara ansökningen förfallen.

Bih. till Riksd. Prot. 1902. 7 Saml. 24 Häft. (N:o 29.)

6 §.

Är uppfinningens föremål icke af sådan beskaffenhet, att patent derå må meddelas, eller är uppfinningen uppenbarligen icke ny, eller har sökande, hvilken uppgifvit annan såsom uppfinnare, ej visat, att han är dennes rättsinnehafvare, eller har sökande underlåtit att erlægga afgift, hvarom i 4 § 3 mom. sägs, ege patentmyndigheten att genast afslå ansökningen.

7 §.

Äro ansökningshandlingarna fullständiga och har anledning ej förekommit att, efter ty i 6 § sägs, genast afslå ansökningen, låte patentmyndigheten i allmänna tidningarna införa kungörelse om ansökningen med uppgift å dess hufvudsakliga innehåll; hålle ock ansökningshandlingarna hos patentmyndigheten tillgängliga för en hvar, som önskar deraf taga kännedom.

Under två månader efter kungörandet stånde en hvar öppet att till patentmyndigheten ingifva eller i betaldt bref insända skriftlig invändning mot patentansökningen.

Efter utgången af denna tid företage patentmyndigheten ärendet till afgörande.

Möter ej hinder mot bifall till ansökningen, varde, under förbehåll af den i 18 § omförmälda klanderrätt, patent meddeladt samt patentbref utfärdadt. Genom patentmyndighetens försorg skall härom göras anteckning i ett för sådant ändamål upprättadt register och kungörelse i allmänna tidningarna införas samt beskrifningen jemte erforderliga bilagor i hufvudsakliga delar på lämpligt sätt genom tryck offentliggöras.

8 §.

Har patentansökning förklarats förfallen eller blifvit afslagen, skall underrättelse om beslutet med skälen därför skriftligen delgifvas sökanden så som i 5 § stadgas för der afsedda fall.

Är sökanden missnöjd med beslutet, ege han att vid talans förlust innan klockan tolf å sextionde dagen från beslutets dag deröfver hos Konungen anföra besvär.

15 §.

Varder, sedan tre år förflutit från det att patent beviljades, den patenterade uppfinningen ej inom riket utöfvad i ett mot förhållandena

derstädes väsentligen svarande omfång, ege den, som vill erhålla tillstånd att utan hinder af patentet utöfva uppfinningen, derom emot patenthafvaren föra talan vid domstol. Finnes sådan talan grundad, föreskrifve domstolen, efter ty skäligt pröfvas, under hvilka inskränkningar och villkor samt mot hvilken ersättning uppfinningen må af käranden utöfvas.

19 §.

Rätt domstol i fall, hvarom i 15, 17 eller 18 § förmäles, vare Stockholms rådstufvurätt.

20 §.

När vid Stockholms rådstufvurätt till handläggning förekommer mål, som i 15 § afses, skola, utom domfört antal af rättens ledamöter, tre i industriella förhållanden kunnige män hafva säte och stämma i rätten. Patentmyndigheten skall före utgången af hvarje år utse desse särskilda ledamöter att utöfva befattningen under det följande året. För att i deras ställe, vid inträffadt förfall, tjenstgöra, skola tillika tre suppleanter utses; uppstår hinder jemväl för dem, ege patentmyndigheten, på framställning af rätten, för hvarje särskildt fall utse andra.

De särskilda ledamöterna njute ersättning af statsmedel till belopp, som Konungen bestämmer.

21 §.

Dom i mål, hvarom i 15 eller 18 § förmäles, skall genom domstolens försorg insändas till patentmyndigheten.

22 §.

Den, som utom i de fall, hvilka omförmälas i 15, 16 och 17 §§, utan patenthafvares lof inom riket till afsalu tillverkar föremål eller vid tillverkning till afsalu använder tillverkningssätt, derå honom veterligen patent här åtnjutes, eller till salu här i riket håller, för försäljning till riket inför, i utöfning af yrke använder eller till annans begagnande eller nytta emot godtgörelse upplåter här patenteradt eller efter här patenteradt tillverkningssätt frambragt föremål, som honom veterligen utan patenthafvarens tillstånd åstadkommits, straffes med böter från och med tjugu till och med tvåtusen kronor; ersätte ock all skada. Ej må dock annan än patenthafvaren härom föra talan.

Oloffigen tillverkade eller oloffigen i riket införda föremål skola, der målseganden det äskar, till honom utlemnas mot ersättning för värdet eller mot afdrag därför å honom tillkommande skadestånd. Med redskap, som äro för den oloffliga tillverkningen uteslutande användbara, skall, om målseganden det yrkar, så förfaras, att missbruk dermed ej må ske.

Hvar som under tid, då han är stäld under tilltal för öfverträdelse af denna §, fortsätter samma förseelse, skall, när han dertill varder lagligen förvunnen, dömas till särskildt ansvar för hvarje gång stämning därför utfärdats och delgifvits.

Böter, som ådömas enligt denna §, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, förvandlas de enligt allmän strafflag.

23 §.

Är någon tilltalad för intrång i patenträtt, och finnes vid målets handläggning, att patentet bör anses ogilt eller förfallet, vare den tilltalade från ansvar fri.

25 §.

Med afseende å uppfinning, skyddad i stat, som för här i riket patenterad uppfinning gör motsvarande medgifvande, eger Konungen förordna, att, om någon här i riket sökt patent å en uppfinning före utgången af viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst tolf månader från det han i den främmande staten sökte skydd för samma uppfinning eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet der kungjorde, att sådant skydd meddelats, då må den här i riket gjorda ansökningen i förhållande till andra ansökningar äfvensom med hänsyn till sådant hinder emot patents meddelande, som i 3 § omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten.

Denna lag skall träda i kraft den 1 september 1902, men eger, med nedan angifna undantag, ej tillämpning i fråga om patent, som derförinnan blifvit här i riket sökt.

Har innehafvare af patent, som före nämnda dag här i riket sökts, hos patentmyndigheten gjort skriftlig anmälan, att han underkastar sig de förändrade bestämmelserna i denna lag, skola dessa från tiden för

anmälningen tillämpas jemväl å sådant äldre patent; dock att fortfarande må enligt hittills gällande föreskrifter prövas, huruvida patentet, innan anmälningen skedde, blifvit förverkadt. Hvad enligt den nya lydelsen af 21 § är föreskrifvet om insändande af dom i mål om patents ogillande skall gälla ändå att patentet söchts före denna lags trädande i kraft.

Ifrågavarande proposition är föranledd af Riksdagens skrifvelse till Konungen den 13 maj 1896, hvilken i sin ordning grundade sig å vid nämnda års riksdag af enskilda motionärer afgifna framställningar.

I berörda skrifvelse anhöll Riksdagen, att Kongl. Maj:t tacktes taga i öfvervägande, huruvida, der patenthafvare efter utgången af den tid, inom hvilken det enligt 15 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884 ålåge honom att bringa sin uppfinning till utöfning inom riket, icke ville eller kunde föranstalta om sådan utöfning, det meddelade patentet likväl äfven derefter kunde under därför stadgad tid fortfarande anses gällande, under vilkor att patenthafvaren förklarades skyldig att mot skälig ersättning upplåta sin uppfinning till utöfning af den, som önskade att inom landet sådan öfvertaga; samt, derest en dylik lättnad i det s. k. utöfningstvängt ansåges utan skada för den inhemska industrien kunna medgifvas, förelägga Riksdagen förslag till i sådant syfte erforderliga förändringar i berörda förordning.

I sammanhang med de ändringar i patentförordningen, hvilka förut-sättas för införande af sålunda ifrågasatt licenstväng, har i nu föreliggande proposition jemväl föreslagits någon jemkning i bestämmelserna om för-farandet vid behandling af patentansökningar.

Mot förevarande lagförslag har utskottet icke funnit något att erinra; och hemställer utskottet alltså,

att Riksdagen måtte bifalla det i propositionen
innefattade lagförslag.

Stockholm den 13 mars 1902.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.
